

vi uppriktigt omvänder oss.

Han lär oss att bli "en helig genom Herren Kristi försoning". Och då kan vi förlika oss med Gud och bli Guds vän. Jag vittnar om verkligheten och kraften i Frälsarens försoning, att den kan rentvå, förädla och helga oss och vårt hem när vi strävar efter att lägga av den naturliga människan och följa honom.

Han är "Guds lamm."⁹ Han är "den Helige och Rättfärdige",¹⁰ "och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste."¹¹ I Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 3:19.
2. Bible Dictionary, "Temple".
3. L&F 121:37.
4. L&F 121:41–42.
5. Mosiah 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9:e uppl. (1996), "meek".
7. *Noah Webster's First Edition*, "humble."
8. *Noah Webster's First Edition*, "patient."
9. Joh 1:29.
10. Apg 3:14.
11. Jes 9:6.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Högmod och prästadömet

Högmodet är en strömbrytare som stänger av prästadömet kraft. Ödmjukheten är en strömbrytare som slår på den.

Mina kära bröder, tack för att ni samlats runtom i världen till prästadömet session på den här generalkonferensen. Er närvaro visar er beslutsamhet, var ni än befinner er, att stå tillsammans med era bröder som bär det heliga prästadömet och tjäna och ära er Herre och Återlösare Jesus Kristus.

Ofta indelar vi vårt levnadslopp med händelser som satt sin prägel på vårt sinne och hjärta. Det finns många sådana händelser i mitt liv, och en av dem ägde rum 1989 då jag hörde en tidlös predikan om stolthet eller högmod av president Ezra Taft Benson: "Akta er för högmod." I inledningen till talet sade president Benson att ämnet hade tyngt hans sinne under en tid.¹

Jag har känt en liknande börda under de gångna månaderna. Den Helige Anden har manat mig att stå upp som ännu ett vittne om president Bensons budskap för 21 år sedan.

Varje människa på jorden har i någon grad själv upplevt stolthetens eller högmodets synd. Ingen har undgått den, få övervinner den. När jag talade om för min hustru att jag skulle tala om högmod log hon och sade:

"Vad bra att du talar om sådant som du är väl förtrogen med."

Andra betydelser av stolthet

Jag minns också en intressant sidosideffekt av president Bensons inflytelserika tal. Det var under en tid nästan tabu bland kyrkans medlemmar att säga att de var "stolta" över sina barn eller sitt land eller att de satte sin "stolthet" i att göra ett bra jobb. Det verkade som om det hade blivit fullt att använda ordet *stolthet*.

I skrifterna finner vi många exempel på goda och rättfärdiga människor som gläder sig åt rättfärdighet och samtidigt jublar över Guds godhet. Vår himmelske Fader presenterade sin älskade Son med orden "i vilken jag finner gott behag."²

Alma gladdes åt tanken att han kanske kunde bli "ett redskap i Guds händer."³ Aposteln Paulus berömde sig av trofastheten som kyrkans medlemmar visade.⁴ Den store missionären Ammon gladdes åt den framgång som han och hans bröder hade haft som missionärer.⁵

Jag tror att det är skillnad mellan att vara stolt över vissa saker och att vara högmodig. Jag är stolt över många

saker. Jag är stolt över min hustru. Jag är stolt över våra barn och barnbarn.

Jag är stolt över kyrkans ungdomar och jag gläds åt deras godhet. Jag är stolt över er, mina kära och trofasta bröder. Jag är stolt över att få stå skuldra vid skuldra tillsammans med er som en bärare av Guds heliga prästadöme.

Högmod är självupphöjelsens synd

Så vad är skillnaden mellan en sådan stolthet och den stolthet eller det högmod som president Benson kallade "världssynden"?⁶ Högmod är en synd, det undervisade president Benson oss om på ett oföglömligt sätt, därför att det föder hat och fiendskap och försätter oss i en motsatsställning till Gud och våra medmänniskor. Högmod är i grund och botten jämförelsens synd, för även om den vanligtvis börjar med: "Titta så underbar jag är och allt bra jag åstadkommit", så tycks den alltid sluta med: "Och därför är jag bättre än du."

Är vårt hjärta fyllt av högmod begår vi en svår synd, för då vi bryter vi mot de två stora buden.⁷ I stället för att dyrka Gud och älska vår nästa avslöjar vi det verkliga föremålet för vår dyrkan och kärlek — den vi ser i spegeln.

Högmod är självupphöjelsens stora synd. Den är för så många ett

personligt Rameumptom, en helig plattform som rättfärdigar avund, girighet och fåfänga.⁸ Högmod är på sätt och vis ursynden, för innan jordens grund lades fick den Lucifer på fall, en gryningens son som hade "en ledande ställning i Guds närhet."⁹ Om högmod kan fördärva någon som hade en sådan kapacitet och var så lovande, bör vi då inte rannsaka vår egen själ?

Högmodet har många ansikten

Högmod är en dödlig cancersvulst. Det är porten till en mängd andra mänskliga svagheter. Man skulle rentav kunna säga att varje annan synd i själva verket är ett utslag av högmod.

Den här synden har många ansikten. Den får somliga att njuta i fulla drag av sin egen självupphöjelse, sina prestationer, talanger, rikedomar eller sin ställning. De ser de här välsignelserna som ett bevis på att de är "utvalda", "överlägsna" eller "rättfärdigare" än andra. Den här synden kallas "tack och lov att jag är bättre än du". Det är i grund och botten att vilja bli beundrad eller avundad. Det är självförhålligandets synd.

Hos somliga går högmodet över i avund: de ser med bitterhet på dem som har en bättre ställning, fler talanger eller fler ägodelar än de har. De sårar, förringar och förtalar andra i ett missriktat och ovärdigt försök att upphöja sig själva. När föremålet för deras avund misslyckas eller lider så gläder de sig i hemlighet.

Idrottens laboratorium

Det finns kanske inget bättre laboratorium där man kan studera högmodets synd än idrottsvärlden. Jag har alltid älskat att delta i och titta på idrottsevenemang. Men jag erkänner att det finns tillfällen när bristen på hövlighet inom idrotten är pinsam. Hur kan det komma sig att

vanligtvis vänliga och medkännande människor kan vara så intoleranta och hatiska mot ett motståndarlag och dess supportrar?

Jag har sett idrottsupportrar skymfa och svärta ner sina rivaler. De letar efter en svag punkt och förstorar upp den. De rättfärdigar sitt hat med grova generaliseringar och tillämpar dem på alla som associeras till det andra laget. De jublar när det går dåligt för deras rivaler.

Bröder, dessvärre ser vi alltför ofta nu för tiden hur samma slags inställning och uppförande sprider sig till offentliga tal och diskussioner när det gäller politik, etnisk tillhörighet och religion.

Min kära bröder i prästadömet, mina kära medlärjungar till den saktmodige Kristus, borde vi inte följa en högre norm? Som prästadömsbärare måste vi inse att alla Guds barn bär samma lagtröja. Vårt lag är den mänskliga gemenskapen. Det här jordelivet är vår spelplan. Vårt mål är att lära oss att älska Gud och att låta vår nästa få del av samma kärlek. Vi är här för att leva efter hans lag och upprätta Guds rike. Vi är här för att stärka alla vår himmelske Faders barn, behandla dem rättvist och uppmuntra dem.

Får inte stiga oss åt huvudet

När jag kallades som generalauktoritet välsignades jag med att många av de äldre bröderna i ämbetet blev mina handledare. En dag hade jag förmånen att få köra president James E. Faust till en stavskonferens. De timmar vi tillbringade i bilen använde president Faust till att undervisa mig om några viktiga principer i samband med min uppgift. Han berättade hur snälla kyrkans medlemmar är, särskilt mot generalauktoriteter. Han sade: "De kommer att vara mycket vänliga mot dig. De kommer att säga snälla saker

om dig.” Han skrattade lite och sade: ”Dieter, var tacksam för det. Men låt det inte stiga dig åt huvudet.”

Bröder, det här är något som vi alla kan dra lärdom av i varje ämbete eller situation i livet. Vi kan vara tacksamma för vår hälsa, vårt välstånd, våra ägodelar eller vår ställning, men om vi låter det stiga oss åt huvudet — om vi blir besatta av vår ställning, om vi sätter vår egen betydelse, makt eller vårt anseende i centrum, om vi ägnar tid åt vår image och tror på våra egna pressklipp — då är det ett problem. Det är då högmodet börjar fördärva oss.

Det finns många varningar för högmod i skrifterna: ”Övermod vållar bara kiv, vishet äger de som tar emot råd.”¹⁰

Aposteln Petrus påminde om att ”Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd.”¹¹ Mormon förklarade: ”Ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat.”¹² Herren väljer avsiktligt ”det som för världen [är] svagt ... för att låta det starka stå där med skam.”¹³ Det här gör Herren för att visa att han har sin hand i sitt verk, för att vi inte ska ”förlita [oss] på köttslig arm.”¹⁴

Vi är vår Herres och Frälsares Jesu Kristi tjänare. Vi har inte fått prästadömet för att vi ska kunna ta emot applåder och värmas av lovord. Vi är här för att kavla upp ärmarna och gå till verket. Det är inget vanligt uppdrag vi har fått. Vi har kallats att förbereda världen för vår Herres och Frälsares Jesu Kristi ankomst. Vi söker inte vår egen ära utan ger Gud äran. Vi vet att det vi kan bidra med av egen kraft är obetydligt, men om vi använder prästadömet kraft i rättfärdighet kan Gud utföra ett stort och förunderligt verk genom vårt arbete. Vi måste liksom Mose lära oss att ”människan är intet” på egen hand,¹⁵ men ”för Gud är allting möjligt.”¹⁶

Jesus Kristus är det fullkomliga exemplet på ödmjukhet

I detta liksom i allt annat är Jesus Kristus vårt fullkomliga exempel. Lucifer försökte ändra Faderns frälsningsplan och ta åt sig äran för egen del, medan däremot Frälsaren sade: ”Fader, ske din vilja, och äran vare din för evigt.”¹⁷ Trots sin enastående förmåga och allt det storslagna han utförde var Frälsaren alltid ödmjuk och saktmodig.

Bröder, vi bär ”det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden.”¹⁸ Det

är den makt Gud har gett människan på jorden att handla i hans namn. För att kunna använda den här makten måste vi sträva efter att vara som Frälsaren. Det här innebär att vi söker göra Faderns vilja i allt, liksom Frälsaren gjorde.¹⁹ Det innebär att vi ger Fadern all ära, liksom Frälsaren gjorde.²⁰ Det innebär att vi helt går upp i att tjäna andra, liksom Frälsaren gjorde.

Högmodet är en strömbrytare som stänger av prästadömet kraft.²¹ Ödmjukheten är en strömbrytare som slår på den.

Var ödmjuk och full av barmhärtighet

Så hur övervinner vi högmodets synd som är så utbredd och så skadlig? Hur blir vi ödmjukare?

Det är nästan omöjligt att vara högmodig om vårt hjärta är fyllt av kärlek. ”Ingen kan hjälpa till i detta verk om han inte är ödmjuk och fylld av barmhärtighet.”²² När vi ser världen runtomkring oss genom Kristi rena kärleks lins börjar vi förstå vad ödmjukhet är.

Somliga tror att ödmjukhet handlar om att kritisera sig själv. Ödmjukhet innebär inte att vi ska övertyga oss själva om att vi är värdelösa, betydelselösa eller av föga värde. Inte heller innebär den att förneka eller behålla för oss själva de talanger som Gud har gett oss. Vi finner inte ödmjukhet genom att ha *låga tankar om* oss själva, vi finner ödmjukhet genom att *tänka mindre på* oss själva. Ödmjukhet inställer sig när vi utför vårt arbete med attityden att vi ska tjäna Gud och våra medmänniskor.

Ödmjukhet får oss att rikta vår uppmärksamhet och kärlek mot andra och mot vår himmelske Faders avsikter. Högmod har motsatt verkan. Högmod hämtar sin energi och kraft ur självskhetens djupa brunnar. I samma ögonblick som vi slutar att vara besatta av oss själva och helt går upp i att tjäna andra, försvagas vårt högmod och börjar dö bort.

Mina kära bröder, det finns så många människor som behöver hjälp

och som vi kunde tänka på i stället för att tänka på oss själva. Och var snäll och glöm aldrig bort er egen familj, er egen hustru. Det finns så många sätt som vi kan tjäna på. Vi har inte tid att vara upptagna av oss själva.

Jag ägde en gång en penna som jag älskade att skriva med under min tid som flygkapten. Genom att vrida på den kunde jag välja en av fyra färger. Pennan klagade inte när jag ville skriva med röd färg i stället för med blå. Den sade inte: ”Jag ser helst att jag slipper skriva efter klockan tio på kvällen, i dimma eller på hög höjd.” Pennan sade inte: ”Använd mig bara för viktiga dokument, inte för dagliga rutinsaker.” Den var ytterst pålitlig och gjorde allt som behövdes, oavsett hur viktigt eller oviktigt det var. Den var alltid tjänstvillig.

På liknande sätt är vi ett redskap i Guds hand. Har vi hjärtat på rätta stället klagar vi inte över det vi får i uppgift att göra. Vi säger inte att det är under vår värdighet. Vi tjänar glatt var vi än ombes tjäna. När vi gör det kan Herren använda oss till att utföra hans verk på sätt som övergår vårt förstånd.

Låt mig avsluta med några ord från president Ezra Taft Bensons inspirerade budskap för 21 år sedan:

”Högmod *är* den stora stötestenen för Sion.

Vi måste rena det inre kärlet genom att besegra högmodet.²³

Vi måste ge efter ’för den Helige Andens maningar’, lägga av den högmodiga ’naturliga människan’ och bli ’en helig genom Herren Kristi försöring’ och bli ’som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk’.²⁴

Gud vill ha ett ödmjukt folk ... ’Välsignade är därför de som ödmjukar sig utan att vara tvungna att vara ödmjuka.’²⁵

Låt oss välja att vara ödmjuka. Vi kan göra det. Jag vet att vi kan det.²⁶

Mina kära bröder, låt oss följa vår Frälsares exempel och tjäna andra i stället för att söka ära och beröm från andra. Jag ber att vi ska upptäcka och rensa bort det orättfärdiga högmodet från vårt hjärta och att vi ska ersätta det med ”rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet.”²⁷ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ezra Taft Benson, ”Akta er för högmod” (tagen er tillvara för högmod), *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 3.
2. 3 Nephi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Tess 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 5.
7. Se Matt 22:36–40.
8. Se Alma 31:21.
9. L&F 76:25.
10. Ords 13:10.
11. 1 Petr 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1 Kor 1:27.
14. L&F 1:19.
15. Mose 1:10.
16. Matt 19:26.
17. Se Mose 4:1–2.
18. L&F 107:3.
19. Se Joh 8:28–29.
20. Se Joh 17:4.
21. Se L&F 121:34–37.
22. L&F 12:8.
23. Se Alma 6:2–4; Matt 23:25–26.
24. Mosiah 3:19; se också Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 5.
27. 1 Tim 6:11.